

б) Рукописъта, която ся намѣри въ Ватиканската библиотека въ Римъ подъ № 2. Тя е преводъ на грецката лѣтопись на Константина Манасия; писана е на пергаментъ въ 1369 лѣто*) и е украсена съ малки исписани икони на Александра, царя българскаго и грецкаго, и на сичкиятъ му царски родъ; тая рукопись писана е съ ж, и професоръ Погодинъ я позна за българска.

с) Реймското евангелие, на което ся кланяли французскитѣ кралоуе, кога ся короновали.***) И тая рукопись е писана съ ж, и споредъ исчислението на С. Строева, относи ся на 1395 лѣто.****)

д) Евангелието отъ 1545 лѣто, писано на пергаментъ и намерено*****) въ Полтавската губерния въ Переяславъ градъ, въ тамошната семинария, отъ магистра¹⁾ на Московскиятъ университетъ г. Бодянского. — „Язикатъ на това Евангелие“, пише г. Бодянский, „е старобългарски и показва малко уклонение отъ другитѣ стари рукописи и напечатани такива памятници, напримѣръ така: не сждите, да не сждими бждете и пр.“

3) Буквата ж (юсъ), която българетѣ употребляватъ и която произнасятъ като твърдо а въ много слова, дѣто руситѣ и сербитѣ произнасятъ у, явно показува, чи Священото писание е преведено первоначално на нихното нарѣчие, зачтото, както ся види отъ вишереченото, най-старитѣ рукописи на той преводъ сж пълни съ юсове. На много мѣста вмѣсто юсъ е туряно ъ, когото българетѣ тоже произнасятъ като юсъ. Когато исправляли руситѣ Священото писание, тии замѣнили ж съ буквата у, която тии употребляватъ, и напечатали Священото писание съ това измѣнение. Когато дошли тия книги въ Българията, народатъ за леснота замѣнилъ съ нихъ своитѣ рукописни и още до сега служи по нихъ въ церквитѣ. Народатъ слуша чтението на тия печатани книги и отъ

*) Зри Журналъ Министерства народнаго просвѣщенія, 1839 г., книжка V. Б. А.

**) Пакъ тамъ, книга I. Б. А.

***) По най-подирнитѣ извѣстия, това евангелие е преди 1053 година, или около 1030. Зри Москвитянина, 1841 г., ч. III., № 6, стр. 493. Б. А.

****) Журналъ Министерства народнаго просвѣщенія, 1838 год., книга V. Б. А.

¹⁾ Ректора, управителя.